

မြသောင်းညို

မျက်စာန်တော်မညိုနှင့်အချစ်ရယ်

အခန်း(၁)

မဉ္ဇရီရယ် ...

မင်းရဲ့ ဘဝမှာ လင်းညိုဆိုတဲ့သတ္တဝါ မရှိခဲ့ဖူးဘူးလို့သာ စွဲမှတ်လိုက်ပါ။

စက္ကူဖြူမှာရေးခြစ်ဖူးတဲ့ ခဲစာလုံးနှစ်ခုလို့သာ

သဘောထားပြီးဖျက်ထုတ်လိုက်တော့။

အားလုံးပြီးခဲ့ပြီပဲ။

မင်း ပျော်နိုင်ပါစေ မဉ္ဇရီ...။

လင်းညို

စာရွက်ပြာကလေးသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာသော

မဉ္ဇရီလက်တွေထဲမှာတဖျပ်ဖျပ်ခါ နေသည်။

မဉ္ဇရီ အသက်ပြင်းပြင်း ရှိုက်သွင်းသည်။

ရင်ထဲ ပြောင်းဆန်ဖို့လိုက်လာ၏ ။

အားလုံး ပြီးခဲ့ပြီတဲ့လား။

ရက်ရက်စက်စက် ပစ်ပစ်ခါခါပြတ်တောက်နိုင်ရက်သော

သည်စာလုံးတွေကို လင်းညိုရေး လိုက်သတဲ့လား။

သူ့ရဲ့ ပဲတီပင်ပေါက်လို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးလက်ရေးသော့သော့တွေဟာ

သူတစ်ပါးတုဖို့ ခိုးဖို့ မလွယ်ပါ။

လင်းညို ရေးလိုက်တာပါဆိုတာကတော့ ယုံမှားစရာမရှိ။

မဇ္ဇရီကိုက မယုံချင်မိလို့ပါပဲလေ။

စောစောက ကျောင်းမှပန်းပန်းဟိုက်ဟိုက်ပြန်ရောက်လာသော မဇ္ဇရီကို ဒေါ်လေးထွေးက အိမ်ရှေ့ တံခါးဖွင့်ရင်း မှန်ခုံပေါ်မှာစာတစ်စောင်ဟု ပြောသွားသည်။

လင်းညိုဆီက စာဖြစ်လေမလားရယ်လို့ မျှော်လင့်ချက်ရေးရေးမျှ ထင်ဟပ်မိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် မနေ့ကပဲအကြီးအကျယ် ရန်ပွဲကျင်းပထားသေးတာဆိုတော့ သည်ကနေ့အမျက် ဖြေစာနု စာယဉ်လင်္ကာဖွဲ့လို့ ဘယ်ချော့လာပါဦးမလဲ။

အမေ့စာဖြစ်မှာပါဆိုပြီး အေးတိအေးစက်လေးလေးကန်ကန်ပဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းဆိုတာက မဇ္ဇရီနှင့် အစ်မဝမ်းကွဲဆွေမွန်တို့ နှစ်ဦးဆိုင်သည်။

တကယ့်တကယ်မဇ္ဇရီ ဦးကြီးအောင်ချိမ့်ရရှိထားသော သည်တိုက်ခန်းမျိုးတွေဟာအိမ်ရှေ့ အခန်းရှည်ကြီးတစ်ခန်းနှင့် နောက်ပိုင်းမီးဖိုချောင် ရေချိုးခန်းအိမ်သာတွဲရက် တစ်ခန်းတို့သာပါဝင် သည်။ အိမ်ရှေ့ အခန်းရှည်ကြီးကိုပဲ သုံးထပ်သားကာပြီးအခန်းဖွဲ့ကာ ဧည့်ခန်းတွင်အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို ကျော်ကြီးအိပ်ရပြီး အလယ်မှာဦးကြီးအောင်ချိမ့်တို့မောင်နှံနေကာ မဇ္ဇရီတို့ညီအစ်မကနောက်ဆုံးအ ခန်းကိုယူသည်။ ဒေါ်လေးထွေးကတော့ မီးဖိုခန်းမှာတစ်ခြမ်းတင်ထားသော ဝရန်တာအကာလေး နှင့်ထပ်ခိုးမှာအိပ်။

မှန်ခုံပေါ်မှ လက်သည်းဖျက်ဆေးပုလင်းနှင့် ဖိထားသောစာအိတ်ပြာကလေးကို လှမ်းမြင် လိုက်သောအခါတုန်းက မဇ္ဇရီထိတ်ခနဲရင်လှိုက်ခုန်သည်။

သူဟာအစဉ်အလာအတိုင်း အကြင်နာလှိုင်းတွေရိုက်ခတ်လို့မို့
မနေ့ကသူနှိမ့်ချိုးရှုတ်ချခဲ့တဲ့ မဇ္ဇရီကိုသည်ကနေ သင့်မြတ်ကျေအေးပြီပေါ့နော်။

မဇ္ဇရီသည်မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ကလေးဖြာဟပ်လျက်
ပခုံးကလေးတွန့်လိုက်မိသေးသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ စာအိတ်ပြာကလေးပါ။
စာအိတ်ထောင့်မှာတံဆိပ်ခေါင်းတစ်ခုပါပေမယ့် ဟန် မပျက်ကပ်ထားတာပါ။
တံဆိပ်တုံးမှနှိပ်မထားတာဘဲ။ ကိုယ်တိုင်လာပေးသွားတာလား။ လူကြုံပါး
လိုက်တာပဲလား။

စာအိတ်ထောင့်မှ နတ်သမီးရုပ်ကလေးသည်
သရဖူဆောင်းကြယ်စင်နှင့်တံကိုကိုင်ကာ ဂါ ဝန်ပန်းရောင်ရှည်ကြီးဝတ်လျက်
ပါးစုံထွက်အောင် ပြုံးနေလေသည်။

Love is blue.

I Love You True.

အချစ်ရဲ့ သင်္ကေတဟာ အပြာ။

မောင်ဟာ မဇ္ဇရီအတွက် တစ်သက်တာ။

အဲသလိုလင်းညိုက အပြာရောင်ကိုနှစ်သက်မြတ်နိုး တန်ဖိုးထားသူပါ။

သည်စာကိုမဇ္ဇရီတို့အိမ်သို့ သူကိုယ်တိုင် လာပို့သွားတာပဲဖြစ်မှာပါလေ။

စိတ်ကောက်နေဦးမယ် မှတ်ထင်ခဲ့ပေမယ့်

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမှမပြည့်ခင် စာတစ်စောင် ပေ တစ်ဖွဲ့နဲ့ဩချလောက်အောင်ကို
သည်းနိုင်ပေရဲ့ လို့ အဲဒီ တုန်းက မဇ္ဇရီခပ်မြူးမြူးကလေးတွေ့လိုက် မိသေးတာဟာ
ခုတော့ဖြင့် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်ရှက်ရပြီပေါ့။

မဇ္ဇရီမှာဖြင့် ပန်းဖွားလယ်အိတ်ကလေးကို ခုတင်ပေါ်ပစ်တင်ကာ မှန်ရှေ့

မှာရပ်ပြီးစက္ကန့်မ ဆိုင်းဘဲစာအိတ်ကလေးကို ကောက်ကိုင်ခဲ့မိတာပါ။

နံရံမှာချိတ်ထားသော ဘီးခွက်ထဲမှဆံပင်လိပ်ဘီးလုံး၏ လက်ကိုင်အချွန်းနှင့်စာအိတ်ထောင့် ကိုတယုတယထိုးဖောက်ကာ ဖွင့်ခဲ့မိသည်။ စာရွက်အပြင်မာခေါက်ခေါက် တစ်စုံတစ်ရာကြားညှပ်ပါ လာသေးတာ ဘာပါလိမ့်၊ ဓာတ်ပုံလား၊ ပို့စကတ်လား။

ဘာကြောင့်များ လင်းညိုကို လျှော့ထွက်မိရတာ လဲ။

သူ့စာအိတ်ကလေးကိုပင် မစုတ်မပြစေရအောင်ဘာကြောင့်များ ဤမျှဂရုတစိုက် အရေး သယ်မိရပါသလဲ။

မင်းရဲ့ ဘဝမှာ လင်းညိုဆိုတဲ့သတ္တဝါ မရှိဖူးခဲ့ဘူးလို့သာ စွဲမှတ်လိုက်ပါ။

အိုး ... ။

နေပါလား။

သေလိုက်ပါလား။

မမ္မရီမျက်ထောင့်နီလာသည်။

မမ္မရီ မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။

ထူထူစုစုနှုတ်ခမ်းလွှာ ထော်လန်လာ သည်။ မမ္မရီ ရင်သည် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှိုင်းထလာ၏ ။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပြက္ခဒိန် ပို့စကတ် နောက်ကျောမှမမ္မရီကျောင်းချိန် ဇယားကလေးကိုပါပူးတွဲ ထည့်ပေးလိုက်သေးရဲ့ ၊ မလိုတော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘော။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဒေါနှင့်မာန်နှင့် ဖိကိုက်သည်။ ကဲ မှတ်ထား။

လက်ထဲမှစာရွက်ပြာကို ဗြုန်းခနဲ ဆွဲဆုတ်လိုက်သည်။ မမ္မရီ အချိန်ဇယားကိုလည်း အစိပ် စိပ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ပစ်သည်။

စက္ကူပိုင်းနှစ်စကိုထပ်ကာ နှစ်စသုံးစ ဆုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်ပြန်၏။

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဆုတ်ဖြုတ်ဟန်ပြင်ခိုက်မှာတော့ မဇ္ဇရီ
လက်တွေတုံ့ဆိုင်းသည်။

ဒေါသဆူဝေသောဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးတစ်စတိုးဝင် ဖြတ်သန်း၏။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ပထမဦးဆုံးဖြတ်စာ။

အဆက်အသွယ်ဖြတ်သော

သံယောဇဉ်တစ်ခန်းရပ်သောအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စာနှင့်ပေနှင့်ဝေးလို့
စကားလေးတစ်ခွန်းတောင် သူ ပြောဆိုခဲ့ဖူးလို့လား ကွယ်။

မဇ္ဇရီ လက်ထဲမှစက္ကူစအပြာတွေသည် မဇ္ဇရီကို
မေးခွန်းထုတ်နေကြလေပြီ။

မဇ္ဇရီသည်စက္ကူစုတ်တွေကို မှန်ခုံပေါ်ဖြည်းလေးစွာတင်ရင်း
ခွေးခြေပုကလေးကိုနောက်ပြန် ဆွဲလျက် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

ရက်စက်သောစာလုံးကလေးတွေ အစီအရီသီကုံးထားလေသော
စက္ကူအပြာ အစအနတွေ ကိုမဇ္ဇရီငိုငိုငိုငိုတွေတွေငေးမိသည်။

လင်းညိုကိုအင်မတန် ချစ်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ မဇ္ဇရီဟာ
သူကနာကျည်းအောင်ရေးတာနဲ့ပဲ နာ ကြည်းပစ်လိုက်ပြီလား။

သူက အားလုံးပြီးခဲ့ပြီဆိုတာနဲ့ပဲ မဇ္ဇရီကလည်း လိုက်ကာချ
ဇာတ်သိမ်းလိုက်တော့မလား။

ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ မဇ္ဇရီရယ်။

တကယ် နာကြည်းသွားပြီလား။

တကယ် မုန်းမေ့နိုင်မှာမို့လား။

သူ သဝန်ကြောင်ရာမှအစပျိုးကာ ပြဿဒ်မီးလောင်ခဲ့သောကိစ္စ မှန်ပါရဲ့

။

မဇ္ဇရီကိုချစ်လွန်းလို့ သဝန်ကြောင်တာဆိုပြီး မဇ္ဇရီလက်ခံနိုင်သား

မဟုတ်လား။

မျက်စပ်ပိုးဝင် ဆံတစ်ပင်တင်း အရှင့်သားကို သူ ရှုပ်ထွေးစေတာပေမယ့်

မဇ္ဇရီ ရှင်းပြသင့် သည် ထင်သည်။

မဇ္ဇရီသည်ငိုက်ကျနေသော ခေါင်းကလေးကိုအားတင်းထူမကာ

မျက်နှာပေါ်ကျနေသော ဆံပင်ခွေများကို လက်တစ်ဖက်နှင့်သိမ်းဖယ်သည်။

ရုတ်တရက် မျက်မှောင်တွန့်မိ၏ ။

မဇ္ဇရီက လင်းညိုကို ဘာတွေရှင်းပြရမှာလဲ။ ရှင်းပြစရာ

ဘာများရှိခဲ့လို့လဲ။

တိုတောင်းပြတ်တောက်လိုက်တဲ့စာ။

မှန်ထဲမှပုံရိပ်ထင်ဟပ်နေသာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မိန်းမငယ်သည်

မဇ္ဇရီကိုညှိုးလျှော့ ကြည့်နေသည်။

သို့သော် သူမကို မဇ္ဇရီ မမြင်။

မဇ္ဇရီ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ယောင်နေတာက မျက်နှာထားမှုန်တေတေ၊

ဆံပင်စုတ်ဖွားဖွားနှင့် လှလင်ငယ် တစ်ဦး။

လင်းညိုပါ။

မနေ့ကရွှေယင်းမာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး မဇ္ဇရီကိုရန်လိုစွာ၊

အပြစ်မြင်စွာမမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

နှုတ်ခမ်းပါးထောင့်မှာ စီးကရက်ခဲ့ပြီး သူ့ကို လူမိုက်ကလေးတစ်ဦးပမာ

မဲ့တဲ့တဲ့လည်းပြီးခဲ့ သည်။

မဇ္ဇရီဒေါကန်ပြီး စားပွဲပေါ် စပါကလင်တွေဖိတ်စင်ကုန်သည်အထိ
လက်သီးတထုထုနဲ့ရန် တွေ့မာန်ဖိတာကိုလည်း သူက ဥပေက္ခာပြုလေသည့်အသွင်
စီးကရက်အဖွာအရှိုက်မပျက်။

မဇ္ဇရီ ခေါင်းကလေးယမ်းခါမိလေသည်။

ယနေ့ကျောင်းမှအပြန် ခရီးရှည်ကို

နံပါတ်(၉)ဘတ်စ်ကားမှတစ်ဆင့်ပြောင်းပြီး လေးဆယ့် လေးကို
ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ်စီးနင်းလာရသည်မှာ ကျိုက်ဝိုင်းမှတ်တိုင်ရောက်မှထိုင်စရာနေရာ
ရခဲ့ သည်။ ဆံပင်တွေဖွာလန်ကျဲလျက် နားမှပန်သွားသော
နီညိုရောင်ဖန်ချောင်းလက်လက်ကလေး လှုပ်ခါသည့်နားသံသီးကလေးတစ်ဖက်ပင်
ပြုတ်ကျသွားရသေးသည်။ ခရီးသွားဖော်တွေမနှင်းမီ
အောင်ခြေဖဝါးအောက်ဖာသာဖွအုပ်ပြီးမှ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပြန်ကောက်ခဲ့ရသည်။
ကျန်တစ်ဖက်ပါဖြုတ် ပြီးလွယ်အိတ်ထဲထည့် ပြန်လာရလောက်အောင်
အခြေလည်းပျက်ခဲ့ရရဲ့ ။

မနက်ခင်းတုန်းဆီကလိမ်းခြယ်သွားသည့် ပရိုမီနာလည်းပျက်ပြယ်ကာ
မျက်နှာအဆီပြန်စ ပြုနေပြီ။

နီညိုရောင်အိရှဘာလောက်

လက်ရှည်ကလေးလည်းတွန့်တက်ကြွမွကာ လည်ပင်းရှေ့မှာ
အပွင့်ဖော်အလှချည်သော ကြိုးပြားစရှည်တွေပင် ပြုတ်ပြေစင်းကျနေခဲ့ပြီ။

ပုလဲဥလိုဖြူစင်သော အသားအရေကြောင့်မနှုတ်မသိမ်း

ပင်ကိုယ်ထူထဲသောမျက်ခုံးတွေ အထင်သားနှင့် နှာယောင်မှာမွေးညင်းကလေးတွေ
ဆက်နေသည်။ (မျက်ခုံးဆက်သူ ရည်းစားများ သည်ဟု လင်းညိုရိတက်သည်။)
ထူသိပ်သောမျက်တောင်တွေသည် မျက်နက်အိမ်ကိုပို၍ တောက်ပစေပြီး

မျက်သားတွေကို ပို၍ ပြာလဲ့စေသည်။

ထိုမျက်ရည်ကလေးတွေမှာ မျက်ရည်ရစ်ပဲစ ပြုလာနေပါပြီ။

နှာတံစင်းစင်းကလေးထိပ်မှ နှာသီးဖျားကလေး ရှုံ့ ချည်ပွချည်။

ထူအိနီထွေးသည့် နှုတ်ခမ်း ကလေးတွေ တုန်တုန်ယင်ယင်။

သူနှင့်မဇ္ဇရီ တကယ်ကွာဝေးသွားကြရတော့မှာလား

စိုးနှောင့်ပူပန်လာမိသည်နှင့်အမျှ ရင် ထဲမှာတစူးနစ်နစ် နာကျင်သည်။

မဇ္ဇရီဒေါသတွေ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

သူမ၏ ရှေ့တူရုမှ ပူပုံပန်းနှင့်နွမ်းလှသည့် လုံမငယ်သည်

မဇ္ဇရီကိုယ်တိုင်ပါပဲဟုကြောင်ငေး သိမှတ်ရလေပြီ။

အနှီလုံမငယ်၏ နောက်ကျောဆီမှာပုံရိပ်ထင်နေသော

တံခါးပေါက်မှခန်းဆီးသည် ပန်းဆီ ရောင်ဂန္ဓမာပွင့်စိပ်စိပ်

ဆေးရိုက်ထားသော်လည်း အောက်ခံအရောင်ကအဖြူပိတ်စကလည်း ပါး

လှစ်လှစ်ကလေးမို့ ညနေခင်းနေရောင်ဟပ်ကာ အခန်းအပြင်ဘက်စင်္ကြံ

ကိုထင်းထင်းရှင်းရှင်းမြင် သာသည်။

အပြင်ဘက်မှာမူ မဇ္ဇရီတို့အခန်းထဲသို့ သိပ်ပြီးသဲသဲကွဲကွဲမြင်ရမှာ

မဟုတ်။

ဒေါ်လေးထွေး ညနေစာချက်ပြုတ်နေချိန်မို့ မီးဖိုချောင်ဆီမှအိုးသံခွက်သံ

တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရသည်မှအပ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။

မဇ္ဇရီ ဦးကြီးအောင်ချိမ့်က မြို့ နယ်သမဝါယမဦးစီးမှူး

တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဦးကြီး၏ ဇနီးဒေါ်မိမိ သက်က

စမ်းချောင်းအထက်တန်းကျောင်းတွင် ကိုးတန်း ဆယ်တန်းသင်္ချာပြသည်။ ညနေပိုင်း

ကျောင်းဖြစ်ရကား အိမ်သို့ခြောက်နာရီကျော်မှသာ ပြန်ရောက်သည်။

ဒါတောင်ဦးကြီးက ကားနှင့် ဝင်ကြိုပေလို့။

ဦးကြီး၏ သားကိုကျော်ကြီးက စက်မှုတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်။ သူ့နှမဆွေမွန်ကပင် ပင်မ တက္ကသိုလ်မှဓာတုဗေဒအဓိကနှင့်ဘွဲ့ရပြီး၍ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့ကာ လက်ထပ်ဖို့လည်းစိုင်းပြင်နေ ပေပြီ။

သူတို့မောင်နှမသည် မဇ္ဇရီထက်ခရီးနီးသောကြောင့် ပိုပြီးစောစောရောက်တာများသည်။

မဇ္ဇရီကသာ သည်ကနေမှ အတန်းတစ်ချိန်လွှတ်ခဲ့သောကြောင့် အိမ်ပြန်အရောက်စောနေ တာ။ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း(က)စာမေးပွဲလည်း နီးခါမှ မဇ္ဇရီစိတ်လေချင်လေသည်။

မဇ္ဇရီနှင့်သူငယ်ချင်းကျော့ကျော့စံတို့သည် ရောဂါဗေဒလက်တွေ့တစ်ချိန်လွှတ်ကာစောစော ပြန်လစ်ခဲ့ကြသည်။ အတန်းခဏဝင်၊ ဆရာသင်ပြသော ဆေးစိမ်ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းပုံစံ(specimen) ၏ ထူးခြားချက်လက္ခဏာများနှင့် ဘာရောဂါကပ်ငြိကြောင်းတို့ကိုမှတ်သားပြီးတော့ ထိုစပက်စီမင် တွေ၏ နံပါတ်ကိုမှတ်ယူကာ လစ်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျောင်းခေါ်ချိန်တော့ မရလိုက်။ နောက် တစ်ခေါက်မှရောဂါဗေဒပြတိုက်ဝင်ပြီး စောစောကစပက်စီမင်တွေကို လေ့လာနိုင်ဖို့မှတ်စုကိုသာ အ ရယူခဲ့နိုင်သည်။

အစ်ကိုသားတွေရှင်ပြုရှိသောကြောင့် ကျော့ကျော့ကပုသိမ်အမြန်သင်္ဘောနှင့် မအူပင်ပြန် လိုက်ချင်သည်။ နှစ်နာရီကျော်ကျော်ကတည်း လက်တွေ့ခန်းမှထွက်ဖို့လိုသည်။ ဒါမှလည်းသင်္ဘော ချိန်ကိုစိတ်အေးလက်အေး မီနိုင်မည်။

မဇ္ဇရီကရှစ်မိုင်မှာ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားပြောင်းခဲ့တာပါ။ ကားပေါ်ဆက်ပါသွားသော ကျော့ကျော့နှင့်အဖော်ရလှတာ မဟုတ်။

ဒါပေမယ့် မနေ့ကဆေးရုံအပြန် လင်းညိုနှင့်ရန်ဖြစ်ကြပြီးကတည်းက

မဉ္ဇရီ တယ်ပြီးစိတ်မ ရွှင်ပျ။

ခါတိုင်းလိုရန်ဖြစ်ကြပြီး

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပဲမဉ္ဇရီကိုသမိုင်းလမ်းဆုံက လေးဆယ့်လေး မှတ်တိုင်မှာ
ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြသလို ဟန်မပျက်စောင့်ပြီးကျေအေး ပြေငြိမ်းမှာပဲဟုမဉ္ဇရီ
မျှော်လင့်ခဲ့ တာ။

ကားဂိတ်မှာမတွေ့ပြန်တော့ မဉ္ဇရီတို့ကျောင်းသို့အချိန်မရွေး
သူရောက်လာနိုင်သည်ဟုမသိ မသာအမျှော်စိုက်မိသေးသည်။

စိတ်ထဲကသိကအောက် မကြည်မလင်မို့ကျောင်းမှ
စောစောပြန်ခဲ့တာပါပဲ။

သည်ညနေပိုင်းတော့ လင်းညိုတစ်ယောက်
မှင်မောင်းမပျက်ရောက်လာမှာပဲဟု မဉ္ဇရီသေ ချာနေခဲ့ပြန်သည်။ အရင့်အရင်
ရန်ပွဲတွေဟာသည်လောက် မပြင်းထန်ပေမယ့် သည်ပုံသည်နည်း တွေနဲ့ပဲလွင့်ပြယ်
ပြီးဆုံးသွားခဲ့တာချည်းပဲလေ။

ခုတော့ဖြင့် ... ။

သူ့ကိုယ်စား ဤပြတ်တောက်သော စာသည်သာ။

မဉ္ဇရီရှေ့မှ မြင်ကွင်းသည် မှန်ဝါးလာသည်။

မဉ္ဇရီ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်ကြည်ပြည့်အိုင်လာသည်။

နာကြည်းကြေကွဲခြင်းဖြင့် မဉ္ဇရီ အံ့ခဲမိ၏ ။

မဉ္ဇရီ ပါးပြင်ပေါ်မျက်ရည်ကြောင်းတွေ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာကာ
ပေါင်ပေါ်သို့တပေါက် ပေါက်ခုန်ဆင်းသွားကြသည်။

မဉ္ဇရီ၏ အမ်ဘော့စ် ထဘီကလေးမှာဇီးရောင်ဖြစ်ပြီး

အသည်းကလေးတွေဖောင်းဖောင်းကြွ ကြွလွင့်စဉ်ကျဲပြန့်နေသည်။ အမေ

နှစ်ရှည်လများတစ်စုံတစ်ရာ သိမ်းဆည်းထားကာအခမ်းအနား
သွားလာရသည့်သာရေး ပွဲလမ်းတွေမှာမှထုတ်ဝတ်သောထဘီဖြစ်သည်။
မဇ္ဇရီဆေးတက္ကသိုလ်(၂) သို့ဝင်ခွင့်ရတော့မှပဲအဝတ်အစား
အဆောင်အယောင်အင်အားဖြည့်ရင်း အပိုင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။

မဇ္ဇရီ မျက်ရည်စတွေက အသည်းကလေးနှစ်မြွှာပေါ်
ဖိတ်စဉ်သွားပြီးစိမ့်မဝင်ဘဲ တင်နေ သည်။

လူနာစမ်းသပ်ရသဖြင့် အရှည်မထားနိုင်သည့်တိုင်
ငွေရောင်တောက်သောနီညိုရောင်ဆိုး ဆေးနှင့်ခြယ်မှုန်းအလှဆင်ထားသော
လက်သည်းများကိုဖြန့်ကြည့်မိသည်။

သွေးပုပ်တွေပေနေတာလားဟင်။ ဘီလူးမကလေးလားတဲ့။
ကျီစယ်တာပါဆိုပြီး ကဲ့ရဲ့ လှောင်ပြောင်သောလင်းညို၏ ခန့်စကားကို
ကြားယောင်သည်။

မဇ္ဇရီစိတ်ဆိုး ဒေါသလှိုင်းထ လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ မျက်ရည်စများကို
အကျီလက်ဖျံနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာပွတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

စာရွက်အပိုင်းအစတွေကို ဆတ်ခနဲဆုတ်ယူ ခြေမွကာမှန်ခုံအောက်သို့
အပြီးတစ်ကြီးလွင့် ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။

မဇ္ဇရီကို သူ့အပြစ်ရှာလွန်းသည်။

အင်မတန်လှချင်ပချင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားချင်သူအဖြစ်
စွဲချက်တင်လားတင်ရဲ့ ။

မာနကြီးသည် ဘဝင်ကိုင်သည်စသည်ဖြင့် အသားလွတ်ဝေဖန်လား
ဝေဖန်ရဲ့ ။

တစ်ခါတစ်ရံအဓိပ္ပာယ်မရှိ ခန့်တတ်သေးသည်။ ဘာတဲ့

သိပ်ကြာများတဲ့မဇ္ဇရီဆိုလား။ သူမို့ ဖွေဖွေရှာရှာ။

မဇ္ဇရီသည်ထိုင်ခုံမှ ရုတ်တရက်ထကာ ခုတင်ဆီသို့လျှောက်သွားသည်။

ခုတင်ပေါ်မှလွယ်အိတ်ကလေးကို ကြိုးမှဆွဲယူပြီးခေါင်းရင်းရှိ
စားပွဲပေါ်လွှဲကာ ပစ်တင်၏ ။

စာအုပ်အချို့ ဖရိုဖရဲထွက်ကျသွား၏ ။

မဇ္ဇရီသည်အိပ်ရာပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ်ခွေလဲကျသွားလျက်
ခေါင်းအုံးပေါ်မျက်နှာအပ်လိုက် သည်။

စုံမှိတ်လိုက်သောမျက်တောင်ထူထူ
သိပ်သိပ်တွေကြားမှမျက်ရည်ဥတို့အလှအယက်အပြိုင် အဆိုင်တိုးထွက်လာသည်။

မဇ္ဇရီကိုတစ်နေ့မတွေ့ရရင် တစ်နေ့လုံးဝမနေတတ်ဘူးဆိုသူက ခုတော့
မဇ္ဇရီ ဘဝမှာသူမရှိ ခဲ့ဖူးဘူးလို့စွဲမှတ်လိုက်ပါဟု ရေးရက်နိုင်ပေရဲ့ ။

စက္ကူဖြူမှာရေးခြစ်ဖူးခဲ့တဲ့ ခဲစာလုံးနှစ်ခုလို
ခဲဖျက်နဲ့သာဖျက်ထုတ်လိုက်တော့ ... တဲ့။ ဪ အပြောလွယ်ပေမယ့်လည်း ...

စက္ကူဖြူကို ခဲဖျက်နှင့်ဖျက်သောအခါမှာတောင်မှ
မူလအသားအတိုင်းပြန်ချောမွတ်မသွားဘဲ ဖျက်ရာပွန်းရှု ကျန်ရစ်တတ်သေးသည်။

မဇ္ဇရီ နှလုံးသားသည် စက္ကူဖြူတစ်ရွက်မဟုတ်လေတော့
နာကျင်ရမည်။ ကွဲအက်ရမည်၊ သွေးထွက်ရမည်။

ဒါကို သူသိလျက်နှင့်ရှောင်လွှဲ မုန်းမေ့ရက်နိုင်သတဲ့လား။

ရက်စက်တယ်။

လင်းညို ရက်စက်တယ်ကွယ်။

မဇ္ဇရီချုပ်ထိန်းမရအောင် တသိမ့်သိမ့် လှိုက်ခါသည်။

ဖြေလျော့သောစိတ်နှင့်အတူ အသံမထွက်အောင်ကျိတ်ငိုကြွေးရင်း
နံရံဘက်သို့မျက်နှာ စောင်းလှည့်၏။

မင်းပျော်နိုင်ပါစေမည့်ရီတဲ့။ လင်းညိုကသူမကို မင်းဟုဆိုညွှန်းလျှင်
ရင့်သီးသောအသုံးအနှုန်းအဖြစ်သာ မညွှန်ရီယူမှတ်ကြောင်း လင်းညိုအသိ။
သူမရမစိုက်တော့ကြောင်း မထိမဲ့မြင်ပေါ်လွင် စေလိုက်တာပါ။

မညွှန်ရီမပျော်နိုင်မှန်းလည်း သူသိသည်သာ။

မညွှန်ရီငိုရစ်စေတော့ရယ်လို့ သူတမင်သစ်စိမ်းချိုး ချိုးလိုက်တာပါ။

သစ်စိမ်းခက်ကိုချိုးဖြတ်လျှင် လုံးလုံးလျားလျားပြတ်တောက်နိုင်ခဲ့တာမို့
အမျှင်တန်းရစ်ရမြဲ သာပါ။

သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းမိသူမို့ မညွှန်ရီလွမ်းရစ်ရလေပြီကော။

Never Dry Never Dry

Tears That Unhappy Love Sheddeth

ကြေမြေ့ရတဲ့အချစ်ကြောင့် ကျရတဲ့မျက်ရည်တွေရယ်
ဘယ်သောအခါမှာမှခန်းခြောက်လေ လိမ့်မလဲ။

Never Dry Never Dry

Tears That Eternal Love Sheddeth

ထာဝရခိုင်မြဲတဲ့အချစ်ကြောင့် ကျရတဲ့မျက်ရည်တွေရယ်
ဘယ်သောအခါမှာမှခန်းခြောက် လေလိမ့်မလဲ။

အခန်း(၂)

နဖူးစာရွာလည်တာလား။

မဇ္ဇရီဘာသာ မော်လမြိုင်မှာနေခဲ့စဉ်တုန်းက မော်လမြိုင်ကောလိပ်မှာ ပညာသင်ယူခဲ့စဉ် တုန်းကအတိအကျဆုံးဆိုရပါလျှင် မော်လမြိုင်သို့လင်းညို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီးရောက်မလာမီ တုန်းက ...

အဲသည်အချိန်တွေတုန်းက မဇ္ဇရီနှလုံးသားဟာ အိပ်မောကျနေဆဲ။

မဇ္ဇရီဘယ်လောက် အေးချမ်းပျော်ရွှင်ခဲ့သလဲ။

တကယ်ဆိုလင်းညိုက မိုးနဲမှ။

မဇ္ဇရီက မော်လမြိုင်မှ။

မြန်မာပြည်တောင်ပေါ်ဒေသနှင့် ပင်လယ်ကမ်းနား

အနေအဝေးကြီးရယ်ပါ။

သူဟာ ဦးကြီးအောင်ချိမ့်၏ ဇနီး ဒေါ်မိမိသက်၏ အစ်မမှမွေးသော တူအရင်းခေါက်ခေါက်ဖြစ် နေသည့်တိုင် ခုလိုကာလရှည်ကြာတရင်းတနှီး ပတ်သက်လာရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူကြိုသိနိုင်ပါ့မလဲ။

ဦးကြီးတို့မိသားစုနှင့်အတူ သူလိုက်ပါလာသောကြောင့် မဇ္ဇရီနှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့သည် ဆိုစေ ဦးသည်လူလောကသည် လူဝန်းကျင်မှာတွေ့ဆုံကြုံကြိုက်ကြ ခွဲထွက်ဝေးကွာသွားကြတာတွေဟာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ထုံးစံဓမ္မတာပဲ မဟုတ်လား။

သည်လိုဆို နဖူးစာရွာလည်တာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။

ဒါမှမဟုတ် လင်းညို၏ ဖခင်ဦးအောင်ညိုက မြစ်ကြီးနားမှပြောင်းရွှေ့
ရလို့သာ လင်းညိုဟာ ရန်ကုန်ပင်မတက္ကသိုလ်သို့ရောက်လာရပြီး မဇ္ဈရီနှင့်နီးစပ်ခွင့်
ကြုံကြိုက်ရတာ မို့ မြားနတ်မောင်ဟာ
မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့်ကြံဖန်အကြောင်းဆက်တာပါလို့ ဆိုရလေမလား။

“အို ရှုပ်ပါတယ်ကွာ နဖူးစာတွေ မြားနတ်မောင်တွေဘေးချိတ်လိုက်၊
သူ့ကိုယ်က ရွာလည် တာ၊ အဲ ဟုတ်ပေါင် မြို့ လည်တာ၊ မော်လမြိုင်လည်တာ၊
သူမော်လမြိုင်ကိုလာလည်လို့ နင်နဲ့တွေ့ တာပေါ့ဟဲ့”

ခင်မြင့်သွယ်၏ အယုအယ အရွှန်းဟာသကိုပဲ မဇ္ဈရီလက်ခံလိုက်လျှင်
ကောင်းမည်ထင်ရဲ့ လေ။

*

အခန်း(၃)(က)

မဇ္ဇရီတို့၏ စက်ဘီးသုံးစင်းသည် တစ်ပြေးညီယှဉ်တန်းကာ
တောင်ပေါ်လမ်းကလေးအတိုင်း တရွေ့ ရွေ့ တက်လာကြသည်။

“ကျိုက်သန်လန်အထိ စီးမလို့လား မဇ္ဇရီ”

ခင်မြင့်သွယ်ကအတန်ငယ် ပျင်းရိဟန် မျက်နှာရှုံ့ လျက်မေးသည်။

မဇ္ဇရီကတော့ ခင်မြင့်သွယ်ကိုအဖြေပေးဖို့

စိတ်မကူးဘဲသီချင်းတအေးအေး လုပ်နေသည်။

‘မမတို့ မော်ရွှေမြိုင် x သာယာမဆုံးနိုင်x ဇင်းကျိုက်တောင်တန်းကြီးက x
ပင်လယ်ကိုထိ လှသွယ်တန်းပြိုင်x မော်ရွှေမြိုင် အနောက်ဘက်ဘေးမှာx
ခြောက်ဆယ့်လေးရွာ x’

ခင်မြင့်သွယ်၏ မောင် အေးအောင်၏ စက်ဘီးသည် ရှေ့
သို့ကျော်တက်သွားသည်။

“မှောင်သွားလိမ့်မယ် မဇ္ဇရီ၊ ဦးဇိနရောက်ရင် ပြန်လှည့်ကြဖို့”

ခင်မြင့်သွယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့မှ မဇ္ဇရီ
စောင်းငဲ့ကြည့်ဖော်ရသည်။

“မြင့်သွယ်ကလဲဟာ ဦးခန္တိတန်ဆောင်းမှာမှ ထိုင်လို့ကောင်းတာဟ”

“အပြန်မှောင်မယ်ဆိုနေမှ”

“အေးအောင်ပါသားပဲ”

“ဪ နှင့်အေးအောင်က အားကိုးလောက်တာကိုး၊ ဟုတ်ကဲ့”

မမ့ရီရယ်နေသည်။ ဆံပင်တိုတွေက လေမှာပျံဝဲနေသည်။

အေးအောင်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်ဘာသာအရွယ်မျှ ရှိသေးလျက်
အရပ်ထွက်လာသော်လည်း ကိုယ်လုံးလိုက်မလာသေး။ အသံလုံးဝမပြောင်းသေးပေ။

‘ရာလေးခေါ် စက်ဘီးကလေးနဲ့ x ပျော်ပျော်မြူးမြူးပြိုင် x
မမတို့မော်ရွှေမြိုင် x မမတို့မော်ရွှေ မြိုင် x’

ရှေ့မှသူဟစ်သွားသော သီချင်းသံလွင်ဝဲကျန်ရစ်တာကို
မမ့ရီသဘောအကျကြီး ကျသည်။

“ငါ့အဆက်ကလေးကို အဲသလိုမနှိမ်ပါနဲ့ မြင့်သွယ်ရယ်”

မမ့ရီကအသံမြင့်ပြီး ပြောလိုက်တာကို အေးအောင်ကြားသည်။
နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုး၏ ။

မမ့ရီတို့က ဟီးဟီးဟားဟား သံပြိုင်ရယ်လေ၏ ။

အေးအောင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။

“မမ မမ့ရီက ကျွန်တော့်ကျလျှောက်စနေတယ်၊ ဟိုလူကြီးနဲ့ကျ
ကြောင်အချောင်းခံရတဲ့ ကြွက်ကလေးလိုငြိမ်ကုပ်နေရော”

မမ့ရီ ရှက်ခလှည့်ပါ။

ခင်မြင့်သွယ်က ဘယ်သူ့ကိုမှချမ်းသာမပေးဘဲ “ဟား - ဟား”ဟု
လှောင်ပြောင်ရယ်လေ၏ ။

“ငါ ဘယ်သူနဲ့မှ ငြိမ်ကုပ်မနေပါဘူးနော်”

အလျှော့မပေးချင်ဘဲ ဘူးကွယ်သော်လည်း လေသံခပ်ပျော့ပျော့။

“မောရဝတီရုံထဲက လက်ကိုင်ပဝါကြီးကိုလွှင့်ပစ်လိုက်သလား မမ့ရီ၊

ငါမေ့သွားလို့ မေးတာ ပါနော်”

မဇ္ဇရီ ဒေါပု၏ ။

“ဒါတော့ နင်သက်သက်ရိတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်လွှင့်ပစ်မလဲဟဲ့၊
လူတွေကြားထဲ ငါရှက်ကြော ပြတ်သွားမှာပေါ့၊ ဒင်းကဘာအရေးလဲ၊
အရှက်နဲ့ဆွေခန်းမျိုးခန်းဖြတ်ထားတဲ့ ငနာပဲ”

“ဟီ ... မမတို့ခေါ်တဲ့နာမည်ဟာ ဒင်းတို့ ငနာတို့ မဟုတ်ပါဘူး”

အေးအောင်ဝင်ထောက်လိုက်တော့ မဇ္ဇရီတို့နှစ်ယောက်
ဟားတိုက်လိုက်မိကြပြန်သည်။

“တုံတုံလေ၊ မြင့်သွယ်က ဒင်းလမ်းလျှောက်ရင်ယောက်ျားတန်မဲ့
ဖင်တုံးကတုံလို့ တုံတုံလို့ နာမည်ပေးထားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ ယောက်ျားများဖင်တုံးကြီးရင် ကျုပ် သိပ်မုန်းတယ်”

အေးအောင်က သူ့အစ်မကိုနှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ ရှုတ်ချသည်။

“သူ့ဆီလိုင်စင် ဆောင်ရဦးမယ့်အတိုင်း”ဟုလည်း ထောမနာပြုသည်။

“ဖင်တုံးကြီးမှ အားမနာ၊ ဆယ်တန်းကို
ဆယ်ခါဖြေဖို့ကြိုးစားနေတာကိုလဲ မထောက်ထား ဘူး၊ မင်းကုသထုံးနှလုံးမူပြီး
အရှက်ကနည်း၊ အပိုးကသန်၊ မဇ္ဇရီတို့အိမ်နားက လူဝင်လူထွက်မှတ်ပုံ
တင်ရုံးသွားသွားပြီး အပင်ပေါက်သေး”

“ဘာပင်ပေါက်တာလဲ မမရ”

“ဒိုးဝေးတယ်ဟာ မဇ္ဇရီကိုငုတ်တုတ်ထိုင်မျှော်ရင်း အမြစ်တွယ်
အပင်ပေါက်တယ်ပြောတာ”

အေးအောင် တဟားဟားရယ်ပြန်၏ ။

မမ္မရီတို့ အတန်းနားရစ်သီရစ်သီ လုပ်တာကတစ်မျိုး၊ အတန်းတိုင်းမှာသူ သူငယ်ချင်းတွေရှိ နေတာ၊ သူသာ ဆယ်တန်းစောင့်မြေဖုတ်ဘီလူးဖြစ်ပြီး တခြားလူတွေ ကောလိပ်ရောက်ကုန်တာ ကိုး”

“သူကံကောင်းတာလဲရှိသေးတာပေါ့ မမရာ”

“ဒါပေမယ့်ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာတုန်းကတော့ ကံမကောင်းပေါင်၊ သူကလဲသူပဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါက မမ္မရီပေါင်ပေါ်မှရွေးကျတာဟာ မတော်တဆလို့ဘယ်သူယုံမှာလဲဟ”

“ယုံတယ်လေ၊ မမမ္မရီ အမေယုံတယ်”

မမ္မရီ ရှုံ့ ရှုံ့ မဲ့မဲ့နှင့်ခေါင်းခါသည်။ အမေ့ကိုစိတ်ပျက် လက်လျှော့သည့်သဘော။ မမ္မရီ အမေ ကတော့ ရိုးလွန်း ... အလွန်းသူပေပဲ။

“အေးလေ နင့်အမေရယ် ငါရယ် ပြီးမှနင်၊ ပြီးတော့ အေးအောင် စီတန်းထိုင်နေတာကိုဖြတ် သွားရင်း နင့်ပေါင်ပေါ်လက်ကိုင်ပဝါ လွတ်ကျသွားတာ၊ ပြီး ... ပေါ်တင်ကြီးညာသေးတယ်၊ မတော် တဆ ... တဲ့”

“ငါကမကောင်းတတ်လို့ အမေ ဟိုကောင်လေးကျကျန်ရစ်တယ်ဆိုပြီး အမေ့ကိုလက်ကိုင်ပု ဝါလက်ညှိုးထိုးပြတော့ အမေကကောက်ထည့်ပြီး ဟေ့သူငယ် ဟေ့သူငယ် သည်မှာမင်းဟာလား ဆိုပြီးမြှောက်ပြတယ်၊ ဟား - ဟား၊ ကျောင်းက ကောင်တွေတော်တော်များများလဲ ဒီစီမှာရှိနေကြ တာ၊ တုံတုံတို့တော့မရှိတဲ့ သိက္ခာတွေအနုတ်လက္ခဏာပြကရော”

သုံးယောက်သား ဟီလာတိုက်လာကြသည်။

မြေနီလမ်းမှ ချိုးကွေ့ဝင်နေရဦးမည့် ဦးဇိနဘုရားဘက်မသွားတော့ဘဲ ဦးခန္တိဘုရားဆီဦး တည်လာကြ၏ ။

“ဦးခန္တိတန်ဆောင်းမှာနားပြီး နေဝင်တာ ကြည့်မယ်ကွာ။

“အိုး မိုင်ဂေါ့ဒ်၊ ကြိဖန် ကဗျာဆန်နေတာပဲဟာ”

ခင်မြင့်သွယ် ညည်းတွားသော်လည်း မဉ္ဇူရီကအရေးမထားဘဲ သူမ၏ မောင်ဗမာမိန်းမစီး စက်ဘီးကိုလမ်းလက်ပဲဘက် အုတ်ခုံကလေးနံဘေးမှာထိုးရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့စက်ဘီးခြေနင်း တစ်ဖက်မှခြေတစ်ဖက်တင်ကာ စက်ဘီးထိုင်ခုံတွင်ခပ်မှေးမှေးကလေး မှီရပ်ပြီးလွင့်လွင့်မျောမျော ငေးနေလိုက်သည်။

“တောင်ပေါ်ကနေမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ သံလွင်မြစ်ထဲမှာလှေကလေးတွေ သဘောတော့ မော်တော်ကလေးတွေတွားသွားနေတာ အုပ်ဆိုင်းညှိမှိုင်းနေတဲ့ ခေါင်းဆေးကျွန်း၊ ဘီလူးကျွန်း၊ ဟော တိမ်တွေကလဲနီတီတီ၊ ဝါတာတာစုတာ မရန်းဖျော့တော့သွယ်တန်းတဲ့ အခိုးအမျှင်တွေနဲ့ ကြည့်စမ်း မြင့်သွယ်ရယ် ဘယ်လောက်လွမ်းစရာကောင်းလိုက်သလဲ”

“မလွမ်းပေါင်၊ အဲ့ဒါလွမ်းစရာလား.... အဲ့ရော... အဲ့ရော”

ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ စတင်းဒတ်မိန်းမစီး စက်ဘီးကလေးကိုဒေါက်ထောက်သည်။ ပြီး တော့ဆောင့်ဆောင်နှင့် တန်ဆောင်းထဲဝင်သွားကာ ကျစ်လျစ်စံပယ်ထိုင်နေတော်မူသော ဆင်းတု ကိုယ်တော်ကို ကန်တော့ဦးခိုက်လေ၏ ။

ဝတ်ဖြည့်ပြီးသည်နှင့် လည်ပြန်ကြည့်သည်။

မဉ္ဇူရီကား ငေးကောင်းဆွေးကောင်း လွမ်းကောင်းနေဆဲ။

အေးအောင်ကလည်း နောက်ကြောင်းပြန်မကြည့်တမ်း စက်ဘီးဆက်စီးသွားနေသည်မှာ ကျိုက်သန်လန် လွန်မြောက်၍ မဟာမြတ်မုနိစေတီသို့ပင် ရှေးရှုနေလေပြီ။

ခင်မြင့်သွယ်သည် ညိုညိုအစ်အစ်နှင့်

သနပ်ခါးပါးကွက်နှင့်ပါးပြောင်နှစ်ဖက်ပိုပြီးဖောင်းကား လာအောင်နှုတ်ခမ်းစူ၏။

“မဇ္ဇရီ နင်ဘုရားရှိခိုးဦးမလား”

လှည့်ကြည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲလုပ်သည်။

“အေး”

“လုပ် ... လုပ်၊ တစ်မိနစ်တော့စောင့်မယ်”

မဇ္ဇရီသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလိုပုံပေးကာပခုံးတွန့်ပြပြီး

ဥဒန္တိတန်ဆောင်းဘက်သို့စက်ဘီးရွှေ့ ပြောင်းလာလေ၏။

ဘုရားသခင်၏ ပလ္လင်တော်ရင်းမှာကျုံ့ ကျုံ့ ထိုင်ကာ ရှေ့တွင်
လက်ကိုင်ပဝါဖြန့်ခင်းသည်။ ငြိမ်းချမ်းကြည်လင်သောမျက်နှာတော်ကိုမော်ဖူးရင်း
လက်အုပ်ချီကာ ဦးမညွတ်သေး။

မဇ္ဇရီသည်သဒ္ဓါကြည်ညိုတာထက် ခင်မြင့်သွယ်

မကြည်မသာစောင့်ဆိုင်းရင်း စိတ်မချမ်းမ သာဖြစ်နေစေချင်တာကပိုကဲတာမို့
ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ဝိဿဖြစ်မှာပါပဲဟု သိတော့သိနေသား။

ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ကန်တော့ပြီးသကာလ

ဘုရားရှိခိုးတတ်သမျှကိုရွတ်ဆို လိုက်သေးသည်။ များများမတတ်သောကြောင့်သာ
တော်တော့လျက်မေတ္တာပို့အမျှဝေ။

မဟာမြတ်မုနိစေတီမှ စာကလေးခွေဝယ်ပြန်လာသော

အေးအောင်သည် ခင်မြင့်သွယ်ကို ခဏကိုင်ထားခိုင်းပြီး

ဦးခန္တီတောင်ပေါ်တန်ဆောင်းတွင်း ဘုရားကိုယ်တော်ကိုမတ်တတ်လက်အုပ်
ချီသည်။

“သွားထိုင်ကန်တော့ချေ”

“ဟင့်အင်း၊ စိတ်သာမူလပါဟ၊ ကဲ စာကလေးခွေပြန်ပေး၊
ကုန်တော့မယ်”

လှေကားထစ်တွင်ထိုင်ကာ စာကလေးခွေဖွဲ့ချိုးစားရင်း
ဘီလူးကျွန်းနောက်ဆွယ်ဆီ ဝင်လု ဆဲဆဲမေးတင်နေသော
နေဝန်းနီကိုငေးကြည့်နေကြလေ၏။

“သာဓုခေါ်ကြပါလားဟဲ့၊ ငါ့အမျှဝေတိုင်း နင်တို့ကုသိုလ်ရတာ
မဟုတ်ဘူး၊ သာဓုခေါ်မှရတာ ၊ သည်တောင်ပေါ်မှာကဥစ္စာစောင့်တွေ နာနာဘာဝ
ဝိနာဘာဝတွေကလဲ လူစားလိုချင်နေတုန်း နင် တို့လိုတိတ္ထိတွေနဲ့တိုးတော့
လိပ်ပြာနုတ်ပစ်လိုက်လိမ့်မှာပေါ့လို့”

မဇ္ဇရီကစကားပေါ့တွေပြောရင်း စက်ဘီးကိုဒေါက်ဖြုတ်ကာ ရှေ့
မှအရင်ထွက်နှင့်သည်။

“လိပ်ပြာနုတ်ချင်းနုတ်ရင် နင့်သာနုတ်မှာကောင်မစုတ်ရဲ့ ၊
နာမည်ကိုက ဥစ္စာစောင့်နာမည်။ မဇ္ဇရီတဲ့၊ နင်မွေးတုန်းက
နွေခေါင်ခေါင်လေကြီးမိုးကြီးကျလို့တဲ့၊ အရွယ်နဲ့မလိုက်စကားတတ်လွန်း
လို့ဘုန်းကြီးဆီ ငွေတစ်မတ်နဲ့ရောင်းထားရသတဲ့”

ခင်မြင့်သွယ်ကအကျယ်ကြီးလိုက်အော်ရင်း ထိုင်ရာမှခုန်ထကာ
ကရောသောပါးလည်းစက် ဘီးဆီပြေး၏။

“ဘယ်ကလာ ဥစ္စာစောင့်နာမည်ရမှာလဲ၊ မဇ္ဇရီဆိုတာ ပုလဲ၊
သီတာဆိုတာ ရေ၊ မာလာဆို တာ ပန်း၊ မဇ္ဇရီဆိုတာ ပုလဲ၊ ငါ့မွေးတုန်းက
လေမိုးကျတာကလဲကျမှာပေါ့ဟ၊ မုန်တိုင်းရှိတာကိုး”

မဇ္ဇရီကလည်းပြန်အော်ပြောရင်း စက်ဘီးကို ခြေကုန်နင်းသည်။

ခင်မြင့်သွယ်ကလည်း စက်ဘီးကိုအရှိန်ရအောင်

တအားတွန်းပြီး ခုန်တက်နင်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြဦးလေ...၊ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေပြီ၊
ကြောက်တယ်ဗျ”

အေးအောင်သည် နောက်ပြောင်နေတာမဟုတ်ဘဲ
အမှန်ပင် စုန်းကဝေတစ္ဆေသရဲတို့ကို တွေး လေကြောက်လေ။

“မြန်မြန်လိုက်ခဲ့ နေဝင်ရီတရောဆိုလူပျိုချောတွေကို
ဥစ္စာစောင့်မတွေလူဟန်ဆောင်ကိုယ် ယောင်ပြပြီး လိပ်ပြာနုတ်တတ်တယ်
အမြန်နင်း”

မဇ္ဇရီသည် နောက်သို့လှည့်ပြန်ကာ လှမ်းအော်လိုက်သည်တွင်
စက်ဘီးအနည်းငယ်ဘေး စောင်းငိုက်သွားကာ ချိုင့်ခွက်တစ်ခုထဲသို့
ဘီးကျမလိုဖြစ်သွားသည်။ ကပျာကယာလက်ကိုင်ပြန် လည်တည့်မတ်လိုက်ရသည်။

“အချစ်ရယ်၊ သတိထားမှပေါ့၊ ဒဲပြူးကုန်မယ်”

ရှေ့တူရှုမှလာသော ဟိုင်းလတ်ကားပေါ်ပါလာကြသည့်
လူငယ်တစ်စုသည် မဇ္ဇရီနံဘေးမှ ဖြတ်သန်းသွားစဉ် သံသေးသံကြောင်
ဟစ်သွားကြ၏။

ခင်မြင့်သွယ် နံဘေးမှဖြတ်သန်းသွားရင်း -

“ပြန်နှင့် အချစ်ရေ၊ ကိုကိုခုလိုက်ခဲ့မယ်”

အေးအောင်ကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။

“ဂရုစိုက်ပါ၊ ယောက်ဖရယ် စိတ်ချနေမယ်နော်”

မဇ္ဇရီက အေးအောင်ကို အားမလိုအားမရ သညာပေးသည်။

“ခင်ဗျားကြီးနှမကို အိမ်သာဆေးအိုးတိုက်ခိုင်းထားတယ်

ပြန်အော်လိုက်ပါလား”

အေးအောင်က နောက်ဆီသို့ကြားလား၊ အဲ့သည့်အတိုင်းဟု
ခပ်ထန်ထန်အော်၏။

ကားဆီမှရင့်တယ်ကွာဆိုသော ညည်းတွားသံပျံ့ လွင့်ကျန်ရစ်တော့
မဇ္ဇရီတို့တစ်တွေအားရ ကျေနပ်စွာရယ်မောလေ၏။

“ဘယ်ကလောင်တွေလဲ သိလား”

“ဧည့်သည်တွေဖြစ်မှာပေါ့၊ သည်အချိန်ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားပွဲဘက်က
လှည့်ဝင်လာတတ်ကြတာပဲ”

မဇ္ဇရီက ခင်မြင့်သွယ်၏ အဖြေကြောင့် နှုတ်ခမ်းကလေးမဲ့လိုက်သည်။

“သည်လောက်အေးတဲ့ရာသီမှာ သူတို့မို့တောင်ပေါ်တက်ချင်တယ်ဟာ၊
ငါ့ကြောင့်တွေ”

အေးအောင်သည် မဇ္ဇရီတို့ကို မီလုမီခင်ဖြစ်လာသည်။

“မမတို့ကသိတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ စွတ်တင်နေတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲ ပိုက်ဆံပေးရတာ မှ မဟုတ်ဘဲ”

မောင်နှမနှစ်ယောက် အယူအဆမတူမျှဘဲရှိနေခိုက်က ရုတ်တရက်
စိတ်ကူးပြောင်းသွားသည်။

“ကန်သုံးဆင့်ဘက်က မဆင်းဘဲနဲ့ တရုတ်သင်္ချိုင်းဘက်ကနေ
ဆင်းရအောင်”

“ဝေးတယ်”

“မကွာပါဘူးဟာ”

“ဝှတ်တယ်ထင် ခူးသာခူး”

ခင်မြင့်သွယ်က သဘောတူလိုက်သည်နှင့်

မဇ္ဇရီသည်ကုန်းဆင်းလမ်းဘက် ချိုးကွေ့လိုက် သည်။

ကုန်းဆင်းတစ်လျှောက်ဘရိတ်လွှတ်သွားရတာ ကို မဇ္ဇရီတို့ ပျော်နေသည်။

ရှေ့တူရုမှတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်အေးသည်

မျက်နှာကိုတဖျန်းဖျန်း အေးစိမ့်ခြောက် သွေ့စေကာ ဆံပင်ကလေးများကိုနောက်သို့ တဝဲဝဲလွင့်ပျံစေသည်။

မဇ္ဇရီ၏ အိရှအကျီ လက်မောင်းများသည် တဖျပ်ဖျပ်လွန်လူးနေသည်။

ခုမှအေးရချမ်းရမှန်း သတိရလာ၏ ။

“မဇ္ဇရီအချစ်ရဲ့၊ ဘယ်ဆီကိုများရောက်နေသလဲ၊ မဇ္ဇရီအချစ်ရဲ့

ဘယ်ရင်ခွင်များ ရောက်နေ သလဲ၊ မဇ္ဇရီ ... မဇ္ဇရီ၊

တုန်တုန်ဆီများရောက်နေသလား”

ခင်မြင့်သွယ်က ခိုင်ထူး၏ အဓမ္မလီကိုဖျက်ကာ

သီချင်းတကြော်ကြော်နှင့်မထိခလုတ် လုပ်နေ ၏ ။

ခင်မြင့်သွယ်ကိုပြန်လှန်စကားစစ်ထိုးဖို့ အားယူနောက်လှည့်ဆဲ -

“ဟိုက် ဒုက္ခော”

တစ်ရှိန်ထိုးဆင်းလာသော မဇ္ဇရီ၏ စက်ဘီးသည် ကတ္တရာလမ်း၏

တစ်တောင်သာသာ ပဲ့ ထွက်နေသောချိုင့်ခွက်ထဲသို့ ရှေ့ ဘီးကျသွား၏ ။

လဲတော့မည်ထင်ရသော်လည်း စက်ဘီးသည်ယိမ်းယိုင်သွားရုံမှအပ

ချိုင့်ခွက်တစ်ဖက်နှုတ် ခမ်းပေါ်ကျ၍ ရုန်းတက်လာနိုင်သေးသည်။

“ဟူး တော်သေးတယ်၊ အယ်”

မတော်သေးပါ။

တစ်ပေအကွာမှာ နောက်ထပ်ချိုင့်ခွက်ကြီးတစ်ခု။ ပိုပြီးကျယ်ဝန်း
နက်ရှိုင်းသည်။

မဉ္ဇရီဘရိတ်ကိုခပ်ဖိဖိကလေး ဖမ်းသည်။ မရ၊ အသားကုန်ဖိဖိဖမ်းသည်၊
မရ။

ရှေ့ဘီးသည် ချိုင့်ခွက်ထဲကျသွားသည်။

အရှိန်သေစပြုသောကြောင့် သက်သောင့်သက်သာရှိတော့မည်
ထင်မှတ်ဆဲ။

“အမေ့”

ချိုင့်ခွက်၏ တစ်ဖက်နှုတ်ခမ်းထူကို
ကျော်တက်နိုင်စွမ်းမရှိသောစက်ဘီးသည် ဘယ်ဘက် ဘေးသို့တုံ့ခနဲ
ကျသွားတော့သည်။

လက်ကျန်အရှိန်အဟုန်အားဖြင့်
ကတ္တရာလမ်းပေါ်လွင့်စဉ်သွားသောမဉ္ဇရီကို ခေါက်ခနဲခွေ
ကာဒူးတုပ်လျက်သားကလေးကို အတော်ဝေးဝေးသို့ ရှုပ်တိုက်လွင့်စဉ်သွားလေ၏ ။

“ဘေးကို၊ ဘေးကို”

စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ခင်မြင့်သွယ်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာ၏ ။

မဉ္ဇရီ ကြားကားကြား၏ ။ အဓိပ္ပာယ်မသိနိုင်။ ဖယ်နိုင်စွမ်းမရှိ။

လမ်းမပေါ်မှာဒူးထောက်လျက်သား ကုန်းကုန်းကွကွ။

လက်ကလေးနှစ်ဖက်ထောက်မိလျှင် ဘယ်လိုလမ်းအလယ်ရောက်လာပါလိမ့်
အူကြောင်ကြောင်စဉ်းစားနေဆဲ။

“အမယ်လေးတော့ သေပါပြီ”

ခင်မြင့်သွယ်၏ အော်သံ၊

သံကိုသံချင်း ထိခတ်သံ၊

ဝုန်းခနဲ ပြုလဲသံ။

ဘုတ်ခနဲတစ်စုံတစ်ရာ မလှမ်းမကမ်းသို့ ပြုတ်ကျသံ။

ခင်မြင့်သွယ်ပါပဲ။

မဇ္ဇရီသည် အသိမဲ့ကြောင်ငေးလျက် ခင်မြင့်သွယ်ကိုကြည့်သည်။

ခင်မြင့်သွယ်ကလည်းထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့်

နဂိုကျယ်ဝန်းသောမျက်လုံးတွေ ပြူးထွက် လျက် မဇ္ဇရီကိုကြည့်၏ ။

“အချီကြီးမိကုန်ပါရောလား ဟရီ ”

အေးအောင်သည်သံသေး သံကြောင်နှင့်အော်ဟစ်ရင်း

မဇ္ဇရီတို့နံဘေးသို့စက်ဘီးအရှိန် သတ်ကာရပ်လာလေ၏ ။

မရှေးမနှောင်းမှာဘဲ ဟိုင်းလတ်ငါးချိတ်တစ်စင်းသည်

မဇ္ဇရီတို့နံဘေးတွင်ညင်သာစွာ ထိုး ဆိုက်လာလေ၏ ။

“ဟောဗျာ မဇ္ဇရီမဟုတ်လား”

ကားရှေ့ ခန်းမှ အမျိုးသားတစ်ဦး၏ အာမေဍိတ်သံ။ ကြားဖူးသော

အသံပါပဲ။

သို့သော် မဇ္ဇရီမတုံ့ပြန်နိုင်သေး။

မဇ္ဇရီနံဘေးမှာတစောင်းလဲနေသော ခင်မြင့်သွယ်က

မဇ္ဇရီကိုတုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ရန်တွေ့နေ သည်။

“နင့်စက်ဘီးကြီးက ကန့်လန့်လဲနေတော့ ငါဝင်တိုက်မိတာပေါ့၊

ဘေးကိုလှိုအော်လာတာ မ ကြားဘူးလား”

“လဲနေပါတယ်ဆိုမှ ကြားရောဖယ်နိုင်မလား မြင့်သွယ်ရဲ့၊
ဘရိတ်ဖမ်းလိုက်ပါလား”

“ဘရိတ်ဖမ်းလဲ မရဘူး”

“ကွေ့ရှောင်ပါလား”

“ဘယ်စဉ်းစားတတ်တော့မလဲ”

ကားပေါ်မှ လူတွေဆင်းလာသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နံဘေးမှာ
ပိုင်းအုံလာသည်ကိုလည်း ကောင်း၊ စက်ဘီးတွေ
ထူပေးထောင်ပေးနေသည်ကိုလည်းကောင်း မသိမှတ်နိုင်ကြဘဲစက္ကန့်ပိုင်း မိ
နစ်ပိုင်းကအဖြစ်အပျက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး နူးနှပ်ဆွေးနွေးနေကြလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ မဇ္ဇရီ ... နင်ကတော့အသည်းအသန်ပါပဲလား”

တစ်စုံတစ်ယောက်ကနောက်မှနေပြီး လက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက်မှဆွဲမ
ထူလိုက်တော့မှမဇ္ဇရီ အူကြောင်ကြောင်နှင့်မော့ကြည့်သည်။

“ဟယ် ကိုကျော်ကြီး”

မဇ္ဇရီ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကျော်ကြီး -

အေးအောင်သည်လည်း သူ့အစ်မခင်မြင့်သွယ်ကို
လက်တစ်ဖက်ဆွဲပြီးထူ၏။

“အား ... နာတယ် ... နာတယ် ငါ့တံတောင်ဆစ်ကြီး
အရေခွံလန်သွားပြီဟယ် ... အဆီ တောင်မရှိတော့ဘူး ... သွေးတွေစိမ့်လာပြီတော့”

ခင်မြင့်သွယ်က ဒဏ်ရာမြင်မှအထိတ်တလန့် နာကျင်သည်။

“စက်ဘီးလဲစမုတ်တိုင် နှစ်ချောင်းကျိုးသည်၊ ချိန်းကြိုးပြတ်သွားတယ်”

အေးအောင်ကတည်ငြိမ်စွာ မှတ်ချက်ချ၏။

မမ္မရီ၏ စက်ဘီးနံဘေးမှ အမျိုးသားတစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံ
အေးစက်စက်သံ ယောင်လိုက်သည်။

“သည်တစ်စီးက ဘီးခွင်တယ်၊ မီးလုံးကွဲတယ်”

ထိုသူကိုမော်ကြည့်ရင်း စက်ဘီးရှိရာသွားမည် ကြိုးစားသည်။

“ဟယ် နူးဆစ်တွေပြုတ်ကုန်ပြီလား မသိဘူး”

မမ္မရီ နူးတွေမခိုင်ဘဲ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

အခုမလန့်တော့ဘူး မဟုတ်လား။

အစ်ကိုဝမ်းကွဲလည်း နံဘေးရောက်နေပြီပဲ မဟုတ်လား။

အားကိုးရှိနေပြီလေ။

သည်နူးတွေက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။

မမ္မရီ သူမ၏ ခဲပုပ်ရောင်တတ်ထရွန်ထဘီလေးကို

မ,ကြည့်မည်ဟုစိတ်ကူးပြီးမှ ဝိုင်းအုံနေ သောအမျိုးသားတစ်သိုက်ကိုသတိရကာ
တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

ပြီးတော့စက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုကိုင်ပြီး ရပ်နေသူကိုထပ်မံ

ကြည့်မိလေသည်။

သူ ... ။

အဲ့သည်တုန်းကတော့ ဘယ်သူရယ်လို့ မမ္မရီ မသိရသေး။

အသားလတ်လတ်၊ အရပ်အမောင်းက မနိမ့်မမြင့်။

ဆံပင်ကောင်းကောင်း၊ ပန့်ကေနှင့်မျက်ခုံးနက်နက်၊

နှုတ်ခမ်းပါးပါးလျားလျာ၊ ပိပိရီရီနှင့်။

ကားပေါ်ကျမှပဲ သူ ဘယ်သူဆိုတာ မမ္မရီသိရတော့တာ။

လင်းညိုရယ်ပေါ့။

မဇ္ဇရီသည် မောရဝတီမြေသို့မမျှော်လင့်ဘဲ သူရောက်လာခဲ့တာဟာ အံ့ဩလှဖွယ်အဖြစ်သနစ်တစ်ခုတော့မဟုတ်ရပါ။

သို့သော် ဒါကိုပဲသူကအံ့ဩလှဖွယ် အချစ်သနစ်အဖြစ် နောင်အခါမှာဖွဲ့နွဲ့တင်စားခဲ့ပေ၏ ။

မဇ္ဇရီကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိတာ မဇ္ဇရီရယ်၊ အစက တို့ချစ်နိုင်မယ့်မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လို ဘယ်ပုံဘာညာနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဖူးပါတယ်၊ မဇ္ဇရီကိုတွေ့လိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ အဲ့ဒါတွေကို ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး၊ တို့ချစ်နိုင်မယ့်မိန်းကလေးဟာ မဇ္ဇရီမှ မဇ္ဇရီပဲလို့ တစ်ထစ်ချဆုံးဖြတ်လိုက်တော့ တာပဲ။

*